

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 ผลงานที่เกี่ยวข้องกับคำขึ้นต้นจดหมายในภาษาไทย

เนื่องจากยังไม่มีงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคมที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายโดยตรง นอกจากงานเขียนทั่ว ๆ ไปตามหนังสือบทเรียนที่มีการกล่าวถึงรูปแบบของคำขึ้นต้นจดหมายที่มีแบบแผนตายตัวซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นในกรณีของการใช้คำขึ้นต้นจดหมายในการเขียนจดหมายราชการดังที่ปรากฏในบทเรียนภาษาไทยที่ว่าด้วยเรื่องการเขียนเรียงความและจดหมาย โดยการอธิบายถึงส่วนต่าง ๆ ของจดหมาย เช่น คำขึ้นต้น คำลงท้าย และอธิบายถึงการเลือกใช้รูปแบบต่าง ๆ โดยคำนึงถึงบุคคลที่ต้องการเขียนจดหมายไปถึง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้คำขึ้นต้นจดหมายสำหรับหนังสือราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. 2506 (ฉลวย สุรสิทธิ์, 2523) โดยที่รูปแบบของคำขึ้นต้นจดหมายจะแตกต่างกันไปตามสถานภาพของผู้รับจดหมาย

<u>ผู้รับจดหมาย</u>	<u>คำขึ้นต้นจดหมาย</u>
พระราชาคณะ	นมัสการ
สมเด็จพระสังฆราชเจ้า	ขอประทานกราบทูล
ประธานองคมนตรี	กราบเรียน
ปลัดกระทรวง	เรียน
บุคคลนอกจากนี้หรือทั่ว ๆ ไป	เรียน

นอกจากนี้ ได้มีงานเขียนซึ่งกล่าวถึงรูปแบบของคำขึ้นต้นจดหมายที่ใช้ในการเขียนจดหมายทั่ว ๆ ไป ได้แก่ งานเขียนของ ฉลวย สุรสิทธิ์ (2523) เรื่อง ศิลปะการเขียน โดยผู้เขียนกล่าวว่า ในการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายในการเขียนจดหมายทั่วไป หรือ จดหมายราชการ ไม่จำเป็นต้องใช้คำขึ้นต้นจดหมายแบบธุรกิจ คือ มีเพียงคำขึ้นต้นจดหมายที่แสดงความเคารพเท่านั้น ในการใช้คำขึ้นต้นจดหมายสำหรับจดหมายทั่วไปนั้นมักจะมีส่วนคล้ายกับจดหมายราชการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เขียน นายแพทย์.....

เขียน ผู้จัดการ.....

กราบเรียน พณฯ รัฐมนตรีว่าการ.....

กราบทูล..... (สมเด็จพระสังฆราช)

มนัสการ..... (พระภิกษุที่มีสมณศักดิ์ต่ำกว่าสมเด็จพระสังฆราช)

นอกจากนี้ ผู้เขียนได้สรุปว่า การใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายที่แสดงออกถึงความคารวะในจดหมายภาษาไทยนั้นไม่มีความแน่นอนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานภาพของแต่ละบุคคล และความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนจดหมายกับผู้รับจดหมายซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา-มารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง เป็นต้น ดังความแตกต่างที่เห็นได้จากการใช้คำขึ้นต้นจดหมายตามตัวอย่างต่อไปนี้

กราบเท้าคุณพ่อ คุณแม่มาด้วยความเคารพ

วันชัย เพื่อนรัก

รุ่งฤดีที่รัก

2.2 ผลงานเกี่ยวกับคำขึ้นต้นจดหมายในภาษาอังกฤษ

ในภาษาอังกฤษได้มีผู้เขียนเรื่องการใช้คำขึ้นต้นจดหมายในภาษาอังกฤษ ในหัวข้อเรื่อง "Letter writing in English" โดย ดีคิน (Deakin, 1979) ซึ่งเป็นงานที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปแบบต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมาย ดีคิน (Deakin, 1979) กล่าวว่า การใช้คำขึ้นต้นจดหมาย (salutation) ในภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไปแล้วถ้าเขียนจดหมายถึงเพื่อนมักจะใช้คำขึ้นต้นจดหมายที่มีคำว่า "Dear" ตามด้วย ชื่อต้น (first name) ชื่อเล่น (nickname) หรือชื่อ ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างบุคคล 2 คน (person's given) ดังตัวอย่างเช่น

Dear Andrew

Dear Johnny

Dear Anne

Dear Tiny

ในขณะที่ความสัมพันธ์กับเพื่อนมีการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เช่น จากการเป็นเพียงเพื่อนร่วมชั้นเรียนโดยทั่ว ๆ ไปจนคุ้นเคยสนิทสนม กลายเป็นเพื่อนสนิท และอาจมีความสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น คำขึ้นต้นจดหมายที่ใช้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงมิตรภาพที่เพิ่มมากขึ้น (increasing

cordiality) จนกระทั่งไปสู่ความเป็นเพื่อน (friendship) ความใกล้ชิดสนิทสนม (intimacy) ความรัก (love) และในที่สุดเป็นความหลงใหล (passion) ซึ่งรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายที่สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาสามารถพิจารณาได้จากตัวอย่างที่จะแสดงต่อไปนี้ โดยลักษณะความสัมพันธ์แบบทั่ว ๆ ไป (quite coolly) จนเพิ่มความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมากขึ้น มากขึ้น (warmer and warmer)

Dear Elizabeth

My Dear Elizabeth

Dearest Elizabeth

My Dearest Elizabeth

My Dearest

Darling Elizabeth

My Darling Elizabeth

My very own Darling

ในการเขียนจดหมาย ถึงบุคคลที่มีใช้เพื่อนสนิท หรือบุคคลที่ต้องให้ความสำคัญที่ต่างออกไป ผู้วิจัยพบว่า มักจะมีการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายที่มีคำว่า "Dear Mr, "Dear Mrs.", "Dear Miss" ตามด้วยนามสกุล (surname) ของบุคคลนั้น ๆ ดังตัวอย่างเช่น

Dear Mr. Deakin

Dear Miss. Jackson

ผู้เขียนได้กล่าวสรุปถึงเรื่องการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมายในภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไปว่า เมื่อเขียนจดหมายถึงบุคคลที่ไม่รู้จักควรหลีกเลี่ยงการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายที่มีคำว่า "Dear" ตามด้วยนามสกุล (surname) เช่น "Dear Watson" "Dear Deakin" นอกเสียจากว่าผู้เขียนจะมีสถานภาพที่สูงกว่า หรืออย่างน้อยที่สุดทัดเทียมกันกับผู้ต้นเขียนถึง และไม่ว่าในกรณีใด ๆ ก็ตามผู้หญิงไม่สมควรที่จะเลือกใช้รูปแบบของคำขึ้นต้นจดหมายในลักษณะนี้ รวมถึงในกรณีของลูกศิษย์ที่เลือกใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายนี้กับอาจารย์ของตนเพราะจะแสดงให้เห็นถึงความไม่ให้เกิดเกียรติ และไม่ให้ความเคารพเป็นต้น

นอกจากนี้ผู้เขียนได้กล่าวถึงลักษณะของการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายที่น่าสนใจอีกประเภทหนึ่ง คือการใช้คำขึ้นต้นจดหมายที่กำหนดขึ้นมาเอง ซึ่งเป็นการใช้ที่เลียนแบบมาจากวรรณกรรมเรื่อง "Twelfth Night" ของ Shakespere ในกรณีที่ตัวเอกใช้คำต่าง ๆ เรียกผู้หญิงคนรักของตน เป็นต้น

จากงานเขียนหรือบทความที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องของรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายที่กล่าวถึงไปแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคมที่เกี่ยวกับคำประเภทอื่น ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาถึงปัจจัยทางสังคมบางประการ เช่น ปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์ ที่อาจมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปแบบต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมายในภาษาไทย ในปัจจุบันคงจะได้กล่าวในหัวข้อถัดไป

2.3 ผลงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับคำขึ้นต้นจดหมาย

งานวิจัยเรื่อง การใช้คำเรียกขานในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดย ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภิกษี และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงในการใช้คำเรียกขานในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ช่วงเวลา 200 ปี คือระหว่าง พ.ศ.2325-2525 ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่า การใช้คำเรียกขานมักจะแปรไปตามตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคมโดยในขั้นต้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หารูปแบบโดยทั่ว ๆ ไปของคำเรียกขานที่ใช้กันในภาษาไทย จากนั้นทำการวิเคราะห์คำว่ากรใช้รูปแบบต่าง ๆ ของคำเรียกขานเหล่านั้นมีความแตกต่างกันหรือไม่เพียงไรตามปัจจัยทางสังคมในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เกณฑ์ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังซึ่งผู้วิจัยนำมาใช้ในการพิจารณาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ

ความสัมพันธ์แบบสมมูล เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพที่ทัดเทียมกันโดยมิได้คำนึงถึงความเป็นจริง เช่น ความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนและความสัมพันธ์แบบคู่รัก

ความสัมพันธ์แบบไม่สมมูล เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพที่แตกต่างกัน เช่น ความสัมพันธ์แบบสามี-ภรรยา และความสัมพันธ์แบบครูกับลูกศิษย์

ความสัมพันธ์แบบเป็นกลาง เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่ไม่คำนึงถึงการมีสถานภาพที่สูงกว่า หรือต่ำกว่าของทั้งผู้พูดและผู้ฟังว่าเป็นเรื่องสำคัญ หรืออีกนัยหนึ่ง อาจกล่าวได้ว่า เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้บริการกับผู้รับบริการ

จากการพิจารณาการใช้รูปแบบของคำเรียกขานโดยใช้เกณฑ์ความสัมพันธ์ใน 3 ลักษณะดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ใน 2 ลักษณะ คือ ความเคารพ และความสนิทสนม นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า การใช้ ชื่อ ในคำเรียกขานมีความสำคัญในภาษาไทย กล่าวคือ การใช้ ชื่อ ในการเรียกขานแสดงให้เห็นถึงการให้ความสนิทสนม การแสดงอำนาจเหนือกว่า หรือแม้แต่การไม่ให้ความเคารพผู้ที่ตนเรียกขาน โดยปกติแล้วการใช้ "ชื่อ" เพียงอย่างเดียว เป็นรูปแบบของคำเรียกขานที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกขานผู้น้อย หรือผู้มีสถานภาพที่ต่ำกว่าใช้เรียกขานซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสนิทสนม โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ที่มีอาวุโสหรือผู้น้อยจะไม่ใช้รูปแบบคำเรียกขานที่ใช้ ชื่อ เพียงอย่างเดียวเรียกขานผู้ที่มีอาวุโสมากกว่าตน แต่พบว่ามีการใช้ ชื่อ ตามหลังคำประเภทอื่น ๆ เช่น คำเรียกญาติ ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงการมีความเคารพที่น้อยลง แต่มีความสนิทสนมเพิ่มมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้คือ

ก. ป้าน้อยคะ (คำเรียกญาติ + ชื่อ + คำลงท้าย)

ข. ป้าคะ (คำเรียกญาติ + คำลงท้าย)

จากตัวอย่างดังกล่าว แสดงเปรียบเทียบให้เห็นว่า รูปแบบของคำเรียกขานในข้อ ก. จะบ่งบอกถึงการแสดงออกซึ่งความเคารพที่น้อยกว่าในรูปแบบคำเรียกขานในข้อ ข. แต่ในทางตรงกันข้ามกลับแสดงให้เห็นถึงการเพิ่มความสนิทสนมให้มากขึ้นนั่นเอง

ในท้ายที่สุด ผู้วิจัยพบว่า รูปแบบของคำเรียกขานที่ถูกใช้โดยผู้ที่มีอาวุโสหรือผู้ใหญ่ จะมีการเปลี่ยนแปลงที่น้อยมาก ตั้งแต่ต้นสมัยรัตนโกสินทร์จนถึงปัจจุบัน ส่วนรูปแบบคำเรียกขานที่ถูกใช้โดยผู้ด้อยอาวุโสหรือผู้น้อยนั้น พบว่า ในช่วงที่เริ่มสมัยประชาธิปไตย (พ.ศ. 2475) เป็นต้นมา มีการแสดงออกให้เห็นถึงการมีสถานภาพที่ทัดเทียมกันมากขึ้นระหว่างผู้ใหญ่กับผู้น้อย จากการที่มีการนำ ชื่อ มาเป็นส่วนประกอบในการใช้เพื่อเป็นคำเรียกขานผู้ใหญ่มากขึ้น ในกรณีของผู้พูดและผู้ฟังที่มีสถานภาพที่ทัดเทียมกัน ก็มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมที่เพิ่มมากขึ้นการใช้ ชื่อ มาเป็นคำเรียกขานซึ่งกันและกัน

งานวิจัยเรื่อง The Pronoun of Power and Solidarity ของ Brown and Gilman (1960) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องคำสรรพนามที่ใช้เป็นคำเรียกขานในภาษายุโรป ประวัติความเป็นมาของการใช้คำสรรพนามเรียกขานดังกล่าว รวมทั้งการศึกษาถึงการใช้คำสรรพนามเรียกขานเหล่านั้นในยุโรปปัจจุบัน และปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำสรรพนามเรียกขานดังกล่าว

ผู้วิจัยกล่าวว่า คำสรรพนามที่ใช้เป็นคำเรียกขานในภาษายุโรปนั้นมี 2 รูปแบบด้วยกันคือ รูป V เช่น vous ในภาษาฝรั่งเศสซึ่งเป็นคำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 2 และรูป

T เช่นคำว่า *tu* ในภาษาฝรั่งเศสซึ่งเป็นคำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 2 เช่นกัน แต่ว่าคำสรรพนามทั้ง 2 รูป (T และ V) นั้นจะถูกใช้เป็นคำสรรพนามเรียกขานเมื่อใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคม 2 ประการ คืออำนาจและความเป็นปึกแผ่น (power and solidarity) บราวน์ และ กิลล์แมน (Brown and Gilman 1960) กล่าวถึงอำนาจว่า เป็นสิ่งที่แสดงออกให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในลักษณะที่ไม่สมดุล (asymmetrical) และสิ่งที่จะทำให้เห็นถึงความมีอำนาจ ได้แก่ ความแข็งแรงทางร่างกาย อายุ เพศ และ บทบาททางครอบครัว หรือสังคม แต่ความเป็นปึกแผ่น (solidarity) นั้นเป็นสิ่งที่แสดงออกให้เห็นถึงลักษณะของความสัมพันธ์แบบสมดุล (symmetrical) ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้มาจากความเหมือนกันทางสังคมอันได้แก่ การมีครอบครัว ศาสนา เพศ และอาชีพเดียวกัน หรือแม้แต่การเป็นสมาชิกทางการเมืองเดียวกัน

การใช้คำสรรพนามเรียกขานในยุโรปสมัยเริ่มแรกนั้น สรรพนามเรียกขาน T จะใช้เพื่อเรียกขานบุคคลเพียงคนเดียว ส่วนสรรพนามเรียกขาน V จะใช้เรียกขานบุคคลหลายคน แต่ต่อมาการใช้สรรพนามเรียกขาน V ได้เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้โดยการถูกนำมาใช้เพื่อเรียกขานบุคคลเพียงคนเดียว เช่น ใช้เรียกขานพระเจ้าแผ่นดิน แต่ก็ได้รวมหมายถึงพระราชินี และเหล่าข้าทาสบริวารของพระเจ้าแผ่นดินเข้าไปด้วย และในระยะนี้ผู้วิจัยพบว่าอำนาจ (power) เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดการใช้สรรพนามเรียกขาน โดยการปรากฏว่าผู้ที่มีสถานภาพที่ต่ำกว่าจะใช้สรรพนามเรียกขาน V เรียกผู้ที่มีสถานภาพที่สูงกว่าตน และในทำนองเดียวกันผู้ที่มีสถานภาพที่สูงกว่าจะใช้คำสรรพนามเรียกขาน T เรียกขานผู้ที่มีสถานภาพต่ำกว่าตนเอง เช่น ผู้ที่มีบรรดาศักดิ์ (nobility) จะใช้ T กับสามัญชนทั่วไป และได้รับการเรียกขานโดยใช้สรรพนามเรียกขาน V โดยสามัญชนเหล่านั้นในทางกลับกัน

ต่อมาการใช้รูปแบบของคำสรรพนามเรียกขานทั้ง 2 คำ คือ V และ T ได้เปลี่ยนแปลงไปโดยมีปัจจัยที่สำคัญมาเป็นตัวกำหนดนั่นคือ ความเป็นปึกแผ่น (solidarity) ซึ่งปรากฏว่าได้มีการใช้รูปแบบสรรพนามเรียกขานในแบบสมดุลเกิดขึ้น โดยการใช้สรรพนามเรียกขาน T-T เรียกขานซึ่งกันและกันทั้งสองฝ่าย ในบรรดาบุคคลที่มีความเป็นปึกแผ่นถึงแม้บุคคลทั้ง 2 คือผู้พูดและผู้ฟังจะมีสถานภาพที่แตกต่างกันก็ตาม เช่น การใช้คำสรรพนามเรียกขาน T-T ในระหว่างพ่อ-แม่กับลูก และพี่กับน้อง เป็นต้น ส่วนในกรณีของบุคคลที่ได้มีความเป็นปึกแผ่น รูปแบบของคำสรรพนามเรียกขาน ก็จะแปรไปเป็นการใช้สรรพนามเรียกขานในรูปแบบของ V-V เรียกขานกันทั้ง 2 ฝ่าย ระหว่างผู้พูด และผู้ฟัง เช่น ในการใช้คำสรรพนามเรียกขาน V-V ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง หรือ ลูกค้ากับผู้ให้บริการ เป็นต้น

ในท้ายที่สุด ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้รูปแบบสรรพนามเรียกขาน T และ V ในภาษายุโรปในปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยพบว่านอกจากปัจจัยทางสังคม 2 ประการคือ อำนาจ

(power) และ ความเป็นปึกแผ่น (solidarity) ซึ่งเป็นตัวกำหนดการใช้สรรพนาม
เรียกขานในภาษายุโรปแล้ว ลักษณะโครงสร้างทางสังคม อุดมการณ์ทางการเมือง รวมถึง
ทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ก็มีอิทธิพลที่กำหนดให้มีการเลือกใช้รูปแบบของสรรพนามเรียกขาน
อีกด้วย

จากการศึกษาถึงงานที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นอาจแบ่งงานวิจัยดังกล่าวออกได้เป็น 2
ประเภทคือ งานที่เป็นเรื่องของคำขึ้นต้นจดหมายโดยตรงแต่มิได้ศึกษาถึงประเภทใดประเภทหนึ่ง
โดยเฉพาะ เพียงแต่เป็นการกล่าวถึงโดยรวม ๆ และงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคมที่
เกี่ยวข้องกับคำประเภทอื่น ๆ เช่นคำเรียกขาน คำสรรพนาม เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้
จึงเป็นการศึกษาถึงรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายประเภทใดประเภทหนึ่งโดยเฉพาะ นั่นคือ คำขึ้นต้น
จดหมายส่วนตัว โดยเน้นศึกษาถึงปัจจัยทางสังคมซึ่งในงานวิจัยนี้คือ ความสัมพันธ์ของผู้เขียน
และผู้ที่ถูกเขียนถึง กับ ปัจจัยทางด้านอายุของผู้เขียนจดหมาย ที่จะส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแบบ
ต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ยึดถือแบบแผนการวิจัยของ
ม.ร.ว. กัลยา ติงศภัทย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) เป็นแนวทางในการศึกษา
เพื่อพิสูจน์ข้อสมมุติฐานของการศึกษาในครั้งนี้ ทั้งในด้านการวิเคราะห์หารูปแบบทั่วไปของคำขึ้น
ต้นจดหมายส่วนตัว ที่ได้นำเสนอในรูปของกฎแสดงคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว และการใช้รูปแบบ
ต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว ในแง่ของการนำเสนอเป็นจำนวนร้อยละ รวมทั้งการ
อ้างถึงคำนิยาม คำอธิบายถึงส่วนประกอบต่าง ๆ และกฎที่แสดงรูปแบบคำเรียกขานในภาษาไทย